

Predikan i Skepplanda kyrka 2021 av Tobias Bäckström

Påskdagen

”Kristus är uppstånden”

2 Mos 15:1-11

1 Kor 15:12-21

Mark 16:1-14

Ps: 146:1-3, 1:4, 147, 461, 153, 154, 17

När polisen ska knyta en misstänkt person till en brottsplats så finns det framförallt två olika former av bevis. Det ena är tekniska bevis. Det kan vara fingeravtryck eller en film från en övervakningskamera. Och det andra är vittnen, andra människor som sett och hört och kan berätta detta i förhör. Normalt brukar man anse att tekniska bevis är mer tillförlitliga. Människor kan ju minnas fel eller helt enkelt bara hitta på.

Men när det gäller bevis för Jesus uppståndelse är det *vittnen* som vi är hänvisade till. Jesus möter olika människor och talar med dem. Ja, det enda tekniska beviset var den tomma graven. Men i det här fallet var det inte särskilt övertygande. Den tomma graven gjorde kvinnorna bara ännu mer förtvivlade.

Kvinnorna som gick dit tidigt på påskdagens morgon hade helt andra förväntningar än att graven skulle vara tom. Deras sorgprocess hade precis börjat och deras största bekymmer just då var hur de skulle få någon att rulla bort stenen för dem. Men de gick dit i alla fall trots att de inte hade någon plan.

När de väl kom fram var stenen alltså redan bortvältrad och de fick höra det glada budskapet, evangeliet, att Jesus hade uppstått. Men vad det betydde kunde de inte ta in. De sprang därifrån utan att säga något, eftersom de var rädda. Rädda för det okända, det okontrollerbara. Ibland är det lättare att ta en katastrof som är *säker* och så ställa in sitt liv efter det, än att hantera ett osäkert hopp. Ett hopp som kanske kommer grusas i alla fall. Den tomma graven gjorde alltså bara saken värre för dem.

Men Maria från Magdala sprang inte därifrån utan stannade i närheten. Johannes berättade att hon sökte efter Jesus kropp, tänkte att de lagt den i en annan grav. Så blev hon den allra första att få möta Jesus. Tillsammans med Maria, Jesus mor är hon är den kvinna som omnämns mest i evangelierna, betydligt mer frekvent än många lärjungar. Och det var alltså hon som fick det stora hedersuppdraget att bli det första vittnet till uppståndelsen. På grund av detta kallas hon också *apostlarnas apostel*.

Men – de trodde alltså henne inte. Här hade hon världens bästa nyhet att berätta och så blev hon inte trodd. Inte heller de två andra lärjungarna som var på väg till Emmaus, inte heller de blev trodda av de elva lärjungarna. Lärjungarna personifierar här talesättet: *det som är för bra för att vara sant – är förmodligen inte det*.

Detta har många gånger varit ett dilemma för kyrkan och för den kristna tron. Ett allt för bra erbjudande tackar vi nej till, helt enkelt för att vi misstror den som kommer med erbjudandet.

Men hade lärjungarna *egentligen* anledning att misstro vittnena? När det gäller ett vittnes trovärdighet så ökar ju trovärdigheten dramatiskt om det finns två oberoende källor. *En* person kan ha blivit tillfälligt sinnesförvirrad men det är inte så sannolikt att flera skulle bli det och helt omöjligt att alla skulle se samma sak i syne.

Det är mot det vi får förstå Jesus förebråelser för att de inte trodde. Han menade uppenbarligen att vittnena borde ha räckt som bevis. Och varför skulle Maria och de andra ha hittat på? Det var människor som de kände väl, de hade levt tillsammans i 3 år och de hade delat så mycket upplevelser tillsammans. Det hade varit en sak om någon för dem okänd Jerusalemsbo hade berättat att de sett Jesus, men det var det ju inte fråga om. Så tänker man efter hade det varit *mer* absurt att tro att Maria från Magdala och Emmauslärjungarna oberoende av varandra hade ljugit ihop det här.

Och samma vittnesmål som lärjungarna fick, har också vi om än i nedskrivnen form. Vi har evangelierna, som egentligen är mer än de fragmentariska vittnesmålen som började komma in den första påskdagen. Det som alla evangelierna berättar om är att uppståndelsen från det döda blev den stora överraskningen, det som ingen räknat med, allra minst lärjungarna själva.

Men hur angår detta oss? Spelar det någon roll om Jesus uppstod eller inte? Ja, det spelar förstås roll för Jesus själv, men för oss? För Paulus var detta en viktig fråga när han skriver till församlingen i Korint.

Uppståndelseberättelsen på påskdagen är inte bara en fantastisk berättelse om en ensam hjälte som gjorde en enastående bragd. Uppståndelsen handlar inte bara om Jesus utan också om oss.

Uppståndelsen är *mer* än en händelse på tidslinjen, låt vara den viktigaste händelsen i världshistorien. Efter uppståndelsen lever vi i en ny verklighet, vi lever i *livets* verklighet genom tron på den uppståndne, som den som har besekrat döden.

Det glada budskapet om uppståndelsen sprids via vittnen. Ett vittnesmål är ett budskap som inte kan skiljas från den som vittnar om det. Om ingen vittnar finns inte budskapet längre.

Jesus valde inte att lämna efter sig tekniska bevis på sin uppståndelse. Bevis som skulle finnas där oberoende om någon brydde sig om det eller inte. Varför inte? Ja, helt enkelt för att hans uppståndelse skulle vara meningslös om det inte får betyda något i människors liv.

Han valde alltså istället att möta människor, människor som vågade bli övertygade. Människor vars liv blev förvandlade. Som i sin tur mötte andra och berättade vad de varit med om. Och så vidare i en kedja som pågår än. Budskapet om Jesus uppståndelse lever – *därför att det förändrar människors liv*. Den uppståndne lever, han lever i kyrkan, i oss. I alla som finns med i den obrutna kedjan som startade med Maria från Magdala och de andra lärjungarna.